

2013 | DUBEN

4.

BAKERY

INFORMATION :
mikulecka@pekargmb.cz

2013 | WWW.PEKAR.CEKUJ.NET

DUBEN

Milí čtenáři,

s potěšením Vás vítáme v dubnovém čísle našeho časopisu, na jehož následujících stránkách se můžete těšit na články doslova "nabušené" zajímavostmi a názory od shora až dolů. Něco málo z historie se můžete dozvědět například v článku o Vítězném únoru, pokud vás zajímá film, můžete se zde setkat s několika recenzemi a pro milovníky hudby je tu novinka v podobě "Hudebního občasníku". To však není vše. Naši redaktoři svými tématy zabruslili jak do politiky, tak i například do světa nevidomých. Na konci je pak pro vás k zamyšlení připravena povídka Františka Kopřivy. Teď však už konec tlachání a pusťte se do čtení!

Vaše redakce Bakery a Mgr. Libuše Mikulecká

Obsah

- I. **Vítězný únor** (strana 4-5)
- II. **Svět očima nevidomých** (strana 6-7)
- III. **Muži, kteří 2x nenávidí ženy** (strana 8)
- IV. **Welcome to Dongmakgol** (strana 9-10)
- V. **Hudební občasník - Break Out** (strana 11-14)
- VI. **Beseda s europoslanci** (strana 15-16)
- VII. **Belgie** (strana 17)
- VIII. **Life of Pi** (strana 18)
- IX. **Reportáž ze soudní síně** (strana 19-20)
- X. **Dvě slova (povídka)** (strana 21-22)
- XI. **Křížovka** (strana 23)

Máte doma něco pruhovaného?

Milí příznivci našich barevných pátků, prohledejte šatníky a skříně... Blíží se další a tentokrát v tomto školním roce předposlední barevný pátek. Jako každý první pátek v měsíci, tak i 3. května budete moci sledovat své kamarády, spolužáky i učitele, zda dodrželi „dress code“. Tentokrát jsme opustili barevné břehy a zakotvili u námořnických proužků. Jistě jste si všimli, že naši hru téměř stoprocentně plní pedagogický sbor, který se snaží jít studentům příkladem. A teď je to na vás! Navíc budete moci získat i sladkou odměnu, pokud si vás při své pochůzce všimnu na chodbě.

Těší se na vás celá redakce!

Mgr. Libuše Mikulecká

VÍTĚZNÝ
ÚNOR

ÚNOR

1948

Ivana KŘOVÁČKOVÁ

Vítězný únor aneb jak se dostali komunisté k moci

25.2.2013 uběhlo 65 let od dne, který se dostal do dějin jako takzvaný „Vítězný únor“. Přesněji řečeno od týdne 17. - 25. 2. 1948, kdy došlo ke státnímu převratu a následnému nástupu komunistů k moci. Jak tento týden probíhal a k jakým událostem došlo??? Právě to bych vám chtěla přiblížit v následujících řádcích.

Komunisté tento krok připravovali již za druhé světové války, kdy úzce spolupracovali se stalinistickým Sovětským svazem. V prvních poválečných volbách (1946) získali v Česku přes 43% hlasů a tak nic nebránilo postupnému ovládnutí policie, armády i dělnických organizací. Zanedlouho poté se stal předsedou strany pozdější prezident Klement Gottwald. V tehdejší vládě zasedalo 26 ministrů, z nichž 9 bylo komunistů. Už v roce 1947 byla vláda na pokraji vládní krize, k níž přispívala i nejistota komunistů ohledně vítězství v následujících volbách.

V sobotu 21.2. proběhla na Staroměstském náměstí komunistická demonstrace. Prezident republiky je vystaven nátlaku představitelů dělnického hnutí, kteří na něm vyžadují splnění Gottwaldových návrhů. Komunisté také začínají vytvářet vlastní ozbrojené složky - Lidové milice. O den později schvaluje Klement Gottwald generální stávku, která proběhne 24.2.1948. Kvůli údajnému nebezpečí začíná - zatýkání odpůrců KSČ a ozbrojování Lidových milic. V pondělí 23.2. se na Pražský hrad vydává početná skupina vysokoškoláků na podporu prezidenta Beneše. Den poté ve 12 hodin začíná generální stávka, která má pomoci prosadit komunistům jejich požadavky. Stávky se zúčastnilo přes 2,5 milionů pracujících lidí. Lidové milice obsazují všechna strategicky významná místa v Praze. Když potlačili odpor ostatních politických stran, soustředili svůj nátlak na prezidenta. Ten o den později, 25.2.1948, dostává od komunistů listinu s jejich požadavky. Komunisté jsou připraveni na prezidenta vyvíjet další nátlak v podobě dalších demonstrací na Václavském náměstí. V 16:30 začíná krátké jednání prezidenta s Gottwaldem. Zanedlouho poté prezident oznamuje, že přijímá demisi ministrů a souhlasí s doplněním vlády přesně podle Gottwaldova návrhu. Gottwald uvědomuje vedení KSČ a odjíždí oznámit tuto „šťastnou“ zprávu davu na Václavském náměstí. Tam pronáší nechvalně známou větu: „Mohu vám sdělit, že pan prezident všechny mé návrhy, přesně tak, jak byly podány, přijal.“ A dav jásá....

A těmito slovy začíná období vlády komunistů. Období dlouhé přes 41 let. Období, ve kterém bude po vykonstruovaných politických procesech popraveno 248 lidí a dalších 200 000 vězněno nebo posláno do pracovních táborů, kde jich na 4 a půl tisíce zemře. Prezident Beneš o 3 měsíce později odmítá podepsat komunistickou ústavu a abdikuje.

Ivana Křováčková

SVĚT OČIMA NEVIDOMÝCH

„Svět očima nevidomých.“

Takový název nesla akce, která se konala 4. 4. 2013 v budově našeho gymnázia. Cílem akce bylo přiblížit studentům devátých tříd ZŠ, jak vypadá běžný den nevidomého člověka.

Ve čtvrtek tak prostory kluboven a sportovní haly obsadily skupinky žáků, kteří si postupně vyzkoušeli 6 stanovišť s různými úkoly. Každé stanoviště bylo tematicky zaměřeno a neslo svůj název. Klubovny se tak proměnily například v hernu, kuchyň, úřad nebo ložnici. Na každém stanovišti „oslepeným“ studentům asistovali a zadávali úkoly studenti psychologického semináře za třetího ročníku. A jak tento nápad vznikl? Studenti se účastnili projektu společnosti British council, který celou tuto akci financuje. Současně měli studenti možnost seznámit se z prací boleslavské pobočky Tyflo centra. A nápad byl na světě. Boleslavské Tyflo centrum zapůjčilo studentům mnoho pomůcek pro nevidomé lidi, jako například oddělovač žlutků a bílků, rozeznávač bankovek, kráječ cibule, navlékač jehel a mnoho dalších.

Žáci, kteří tento projekt navštívili, hodnotili akci jako velmi vydařenou. Závěrečná anketa nám vypovídala o tom, že během této akce se žáci dokázali do role nevidomého vcítit. Takže cíl této akce byl splněn.

I. Křováčková

Muži, kteří 2x nenávidí ženy

Co donutí studenta zdeptaného povinnou četbou vzít útokem 500 stránek hustě popsaných švédskými jmény? V roce 2009 spatřila světlo světa filmová adaptace úspěšné knihy Stiega Larssona, která se stala bestsellerem v žánru detektivek - Muži, kteří nenávidí ženy. Hollywood se nenechal zahanbit a dva roky poté přišel s vlastním zpracováním. Který film je lepší?

S pojmem remake je v tomto případě třeba zacházet opatrně. Sama předloha je tak rozsáhlá, že nabízí dostatek prostoru pro dvě zpracování, a „vykrádání“ se tedy rozhodně nekoná.

Právě rozsah předlohy je ale zároveň katem obou verzí. Nejde o to, že tvůrci nechali zemřít některé vedlejší postavy. Zádrhel je v tom, že ve snaze vypreparovat z knihy příběh pro dvou-a-půl hodinovou stopáž se zapomnělo na vedlejší dějové linie a divák trochu přijde o to, co odlišuje příběhy Slečny Marpleové a příběhy nezkorumpovatelného severského novináře. Protože v tom tkví úspěch knižní detektivky v době, kdy detektivkám pomalu odzvonilo.

Touha proniknout do dění v hlavách obou společenských odpadlíků - detektivů vás bude držet u obrazovky stejnou měrou, jako pomalu se rozvíjející děj a rychle gradující závěr.

Ale pozor! Bondovka se nekoná (i přes Daniela Craiga v hlavní roli US verze). Za celý film padne výstřelů, co by zvládla Kobra 11 v minutě, a vše je zde postaveno na dialozích a pohrávání si s rychle se měnícími a více či méně se prolínajícími dějovými liniemi.

V tuto chvíli je možná na čase říct, že běžně opovrhují americkými filmaři, přetáčejícími filmy, aby nemuseli diváci za mořem v kině číst titulky, ale snímek Muži, kteří nenávidí ženy vystupuje z tohoto trendu a jako bonus dostal do vínku několik es. Rozpočet US verze činil 90 mil. dolarů, což je téměř sedminásobek švédského rozpočtu a na režisérskou stoličku se posadil David Fincher (Sedm, Klub Rváčů), jehož perfekcionismus je ve filmu všudypřítomný. Sluší se dodat, že tržby měl Fincher oproti Švédům stěžejí dvojnásobné.

Pokud tedy dostanete chuť na detektivní žánr, a nebojíte se drsnějšího námětu. Která verze je ta lepší? Kde je jedna slabší, je druhá silnější a naopak. Moje doporučení? Ušetřete trochu elektriky a vezměte knihovnu útokem.

M.Chumlen

WELCOME TO DONGMAKGOL

KDO JE BEZ VINY, AŽ PRVNÍ HODÍ KAMENEM

Události v souvislosti s KLDK zaplavují zpravodajské portály. Vzájemná rétorika USA a obou Korejí vygradovala na maximum, a na řadu přichází demonstrativní rozmisťování raket dlouhého doletu doplňované o výhružky. Jak se vlastně stalo, že byla jedna země rozervána vedví?

Po skončení Japonské okupace Korejského poloostrova byla celá země rozdělena na dvě okupační zóny, ty připadly dvěma znesvářeným zemím, Rusku a USA. Na severu se uchytil komunismus, na jihu demokracie. Nejen to mělo za důsledek prohloubení odcizení mezi bratry. Vše vyústilo ve válečný konflikt trvající tři roky, který si vyžádal bezmála 3 miliony obětí a zpustošil zemi.

A PŘECE SE TOČÍ

Asi nejznámějším zpracováním tématu Korejské války je americký seriál M*A*S*H*. Oproti tomu korejské filmy se k běžnému evropskému divákovi dostanou jen velice výjimečně. V případě KLDK, balancující na hranici hladomoru, není ani moc o co stát, naopak jihokorejský filmový průmysl, ovlivněný svým americkým patronem, vytvořil díla, která stojí za to nepřehlédnout.

„Říkáš, že válka už začala?“

„Ano!“

„Odkud přišla invaze? Japonci nebo Číňani?“

„No, nebyla to cizí země... Moment... nebo snad ano?“

Děj filmu Welcome to Dongmakgol (Kwang-hyeon Park) se odehrává v době, kdy vrcholí válka, i přes to zůstala horská vesnička Dongmakgol ušetřena veškerých útrap, které přináší. Její obyvatelé žijí poklidným farmářským životem až do chvíle, kdy poblíž vesnice havaruje americký letoun. Vesničané, fascinováni dotekem novodobé civilizace, netuší, že to je jen počátek řízení osudu, který sem zavede i tři severokorejské a dva jihokorejské vojáky.

Právě nesnášenlivost mezi oběma stranami, pocházející z prostého principu „Řekli nám, že se nesmíme mít rádi.“ vržená do bezstarostné idylky horské vesničky je tím hlavním, co vás bude po dvě hodiny držet u obrazovky.

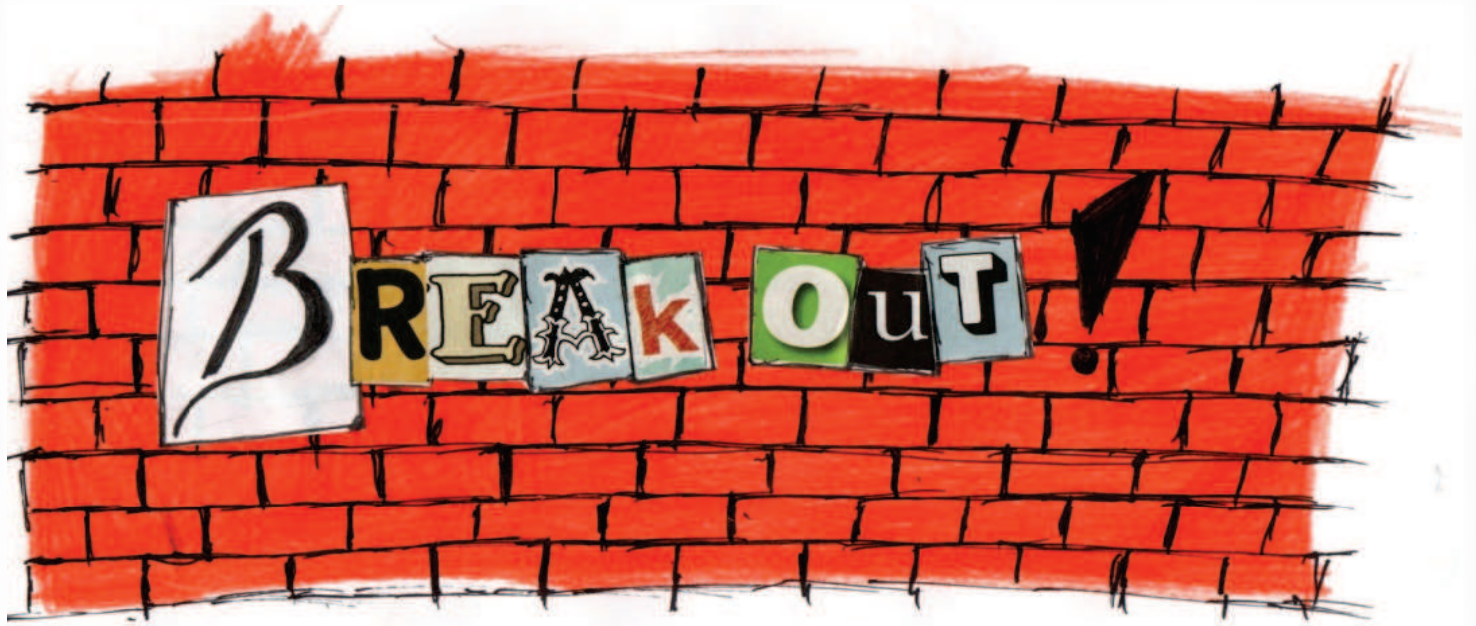
Korejský film je specifický elegantním mísením žánrů, a na rozdíl od silně naturalistických Pout války (Je-gyu Kang) je Welcome to Dongmakgol přístupný čistě poetickým scénám opěvujícím panenskou přírodu, které záhy stíhají vtípem nabitě pasáže.

Snad mi čtenář odpustí, když článek zakončím citátem a shodne se se mnou, že je až děsivě blízko pravdě:

„Nevím, čím se bude bojovat ve třetí světové válce, ale ve čtvrté to budou klacky a kameny.“

- Albert Einstein

M. Chumlen

Hudební občasník - *Break Out* !

Zdravím všechny čtenáře!

Jsem rád, že věnujete pozornost mé rubrice, kde bych na chvíli místo muziky psal o muzice. Chtěl bych vás v ní seznámit s hudební historií jinak než v učebnici hudebky, také přiblížit často nedoceněnou práci lokálních i světoznámých umělců a v podobě reportáží a pozvánek bych vám trochu přiblížil hudební scénu Mladoboleslavska. Rozhodně chystám i návody a různé tipy pro ty, kteří by se chtěli hudbě věnovat. Doufám, že vám tyto články trochu změní vnímání hudby než jen jako výplň ticha.

Váš Muzikant z ulice

Víte, co je to dobrá hudba?

Jsem si jistý, že skoro každý si po přečtení nadpisu odpověděl ano. Ale jak hudbu hodnotíte? Podle žánru? Podle toho jestli se na ní dá tancovat? Lidé hodnotí hudbu podle různých kritérií. Bohužel jsou ta kritéria někdy krátkozraká a to vede k celkové intoleranci mezi fanoušky různých hudebních odvětví.

Jak tedy hodnotit hudbu?

Je tu značná míra subjektivity, která ovlivňuje, jestli se vám hudba líbí, nebo ne. Ale pár bodů, které by měl každý dodržet, než odsoudí dílo, žánr atd. by se vytknout dalo:

1. Kvalitní hudba není omezena žánrem.

To je první věc, kterou by si měl každý uvědomit. V jakémkoli odvětví může vzniknout skvost stejně jako brak. Ale nikdy není žánr jen dobrý, nebo jen špatný. Černobílé dělení v umění prostě neexistuje.

2. Hudbu tvoří hudebníci, ne stroje.

Aby se hudba dala označovat hudbou, musí za ní být vidět práce muzikantů. Něco, co je naklepané na počítači v programu a uměle zhudebněno, není hudba, ale jen směs po sobě jdoucích tónů a zvuků, tedy hluk.

3. To, že se vám nelíbí část songu, neznamená, že je celý špatně

Ano, občas to tak bývá - strašný text, nerytmické bicí... Ale to není důvod proto kapelu/hudebníka ihned odsoudit. Zkuste se zaměřit třeba na basovou linku nebo kytarovou, zhodnotit ji, a pak teprve vyvodit závěr.

4. Hudba by měla mít poselství

Nějaký cíl, něco vyjadřovat. Psát hudbu jen pro výdělek a stylem "zavděčit se všem", není umění. To je jen alibismus a zlatokopectví. Ovšem kritérii pro hodnocení je nespočet. Ale jsem si jistý, že když se budeme společně řídit alespoň těmito čtyřmi body, tak se bude zase hrát o něco lépe.

...a pak praštil klackem do kamene a slyšel, že konal správně...

Rozhodně tu stojí za úvahu, jak hudba vznikla. Vlastně se to neví. Je to celkem zvláštní, když žijeme ve století, kdy dokonce víme, jaký je povrch na Marsu, ale počátek něčeho co nás denně obklopuje je záhadou.

Na vznik hudby je několik teorií, které zde není třeba dlouze popisovat, jelikož jsou to jen teorie... Když to zkrátím, tak se uvažuje o tom, že hudba vznikla napodobováním zvuků zvířat nebo jako doprovod k práci.

Osobně si myslím, že to bylo nějak takhle... V momentě, kdy pračlověk uhodil třikrát za sebou klackem do kamene a přišel na to, že to dobře zní, vznikla hudba. Tedy daleko před tím, než teorie uvádějí. Pak už to šlo ráz na ráz. Při bušení do natažené kůže tak nějak náhodou stvořil předek buben. No a samozřejmě mu neuniklo ani to, že když na napnutém luku brnkal na šlachy, tak vydávala tón.

Když po těchto objevech založil první skupinu *Neandrtallicu*, tak se teprve začal starat o zpěv. A zde bych tedy hledal počátek pro první teorii zmíněnou výše. Po dalších letech, kdy se *Neandrtallica* zaprodala komerci tím, že propagovala ve svých písních hliněné sošky bohatého kmene a znechutila se tak fanouškům, tato skupina našla uplatnění jen jako primitivní rytmická podpora sériové výroby zmíněných hliněných sošek. Zde tedy můžeme najít počátek druhé teorie o vzniku hudby.

A teď chvíli vážně... Myslím si, že na „proč“ a „jak“ moc nezáleží. Důležité je, že hudba vznikla a že se našli lidé, kteří jí staletí obohacovali a od doby prvního bouchnutí klackem na ní udělali velký kus práce.

Mladoboleslavský U-nderground

Tak jsem opět na známém místě v Mladé Boleslavi a sice v klubu U-turn, kde dnes večer hrají ostřílení Punk rockeři PLEXIS s podporou kapel Apple Juice a Era Vulgaris.

Platím nějaké to symbolické vstupné a po schodech dolů se valím k "pódium". Slovo pódium je v tomto případě dost nadnesené vzhledem k tomu, že je vysoké jako stupínek u tabule a koncertní sál má rozlohu většího obýváku.

Zdravím se s kamarádem z Ery - Vaškem Jurou, který zrovna připravuje aparaturu. Po pár desítkách minut začínají hrát předkapely. Jako První Era. Vzhledem k tomu, že je to jejich druhý koncert, mě dost překvapilo, že bylo publikum tak živé. Když první vystoupení skončilo, ptal jsem se Vaška na jeho pocity : „Tak určitěééé... Hrál se mi tam dobře, lidí bylo celkem dost a to i neznámejch... Vypadali, že je to baví, což mě těší"

Jako další vystoupili Apple Juice, celkem mě překvapilo, že AJ jsou jen obměnění Poesis, a to o basáka a zpěváka. Ale zřejmě to nikomu nevadilo, jelikož už při prvních tónech začala strkanice neboli "mosh pit", který prostě na tyhle akce patří. Po celkovém hodinovém hraní by se fanoušci dali ždímat, ale přesto panovala skvělá atmosféra.

Jako další tedy nastoupili skuteční PLEXIS a punk rockové šílenství pokračovalo další hodinu. Až nakonec skončilo bouřlivým potleskem vyprodaného klubu.

Celkově se akce zdařila jako skoro všechny akce v U-turn, takže pokud jste na tvrdší muziku nebo chcete jen vyzkoušet něco nového, rozhodně doporučuji si tam někdy zajít.

Návod : Jak začít hrát

Samozřejmě budete potřebovat nějaký nástroj. Koupí si dobře rozmyslete, jelikož je to běh na dlouhou trať a také můžete skončit s nástrojem, na který vás nebaví hrát.

Doporučuji zajet si do větších hudebnin, kde se dá skoro každý nástroj zkusit a také je tam lidí hodně zkouší, takže si můžete udělat představu o tom, na co byste chtěli hrát.

Samotná koupě nástroje také vyžaduje opatrnost. Pokud máte vybraný nástroj a jste bytostně přesvědčeni, že se s ním jednou chcete nechat pohřbít, nehleďte moc na cenu. I začátečník si zaslouží kvalitní nástroj. Kupovat levnou „čínu“ se opravdu nevyplácí.

Značky, kterým se vyvarovat:

Stagg - největší peklo, satan, zlo - jinak se to nedá ani popsat. Mezi muzikanty se traduje, že Stagg je velice kvalitní palivo, a to je ke kvalitě všechno.

Dimavery - "specialista" na kytary, pokud chcete pěknou dekoraci na zeď.

Basix - bicí, děs, hrůza a běs. Pokud chcete být bubeník, tak si do začátku kupte radši kýble než Basixy.

Které značky ano?

Pro začátečníky jsou ideální tyto kytary: **Cort** - mají kvalitní zpracování i zvuk za přijatelnou cenu. Kvalitní jsou i dceřiné firmy hudebních gigantů jako **Fender squier** nebo začátečnické sety od **Washburn**. Pokud ovšem máte větší kapitál, můžete si pořídit i legendy jako **Gibson**, Ibanez nebo **Fender**. Výběr bicích nástrojů je snazší - v podstatě jediné nehratelné jsou akustické Basix a levné elektrické. Klávesy jednoznačně **Yamaha** nebo **Roland**.

Takže máte nástroj.

Teď je ideální se přihlásit do hudební školy.

Nepodceňujte ji! Škola je pro začátečníka NUTNOST!

Co nás čeká ?

Mladoboleslavský majáles

Celkem zajímavá akce školy Na Karmeli inspirována hudebními návraty. Součástí je průvod po MB a hudební vystoupení.

Více informací na: www.nakarmeli.cz

Ska-punk večírek U-turn pub

sobota 27.4.2013 od 21hod

Bands: NO EMPATHY, ALE PAK (ska band)

Další číslo

- Interview s Václavem Jůrou z Ery Vulgaris
- Další díl *Hudební historie jinak*
- Návod: Jak napsat text.

BESEDA S EUROPOSLANCI

FRANTIŠEK KOPŘIVA

Beseda s europoslanci aneb recenze politiků

22. února se v boleslavském domě kultury konala beseda s europoslanci v rámci akce Fórum občana. Naše město navštívili pánové Hynek Fajmon z ODS a Jaromír Kohlíček z KSČM. Když se konečně panu Fajmonovi podařilo spustit prezentaci, beseda začala stručným výkladem problému zemědělské reformy EU. (Pane Fajmone, je neslušné jíst chlebiček, když zrovna ně co vykládáte.) Vychrlil na nás údaje a čísla, která měla jistě pravdivé podklady, jenže pro ty, kteří do této problematiky alespoň trochu nevidí, to bylo asi jako kdyby astrofyzik vyprávěl neandrtálci o černých dírách. Další problém jsem měl s frázemi typu „Snažíme se prosadit...“. Kdo? Pan Fajmon? ODS? Čeští europoslanci společně? Výbor pro zemědělství?

Po stručném představení problematiky nastal prostor pro dotazy. Okamžitě mě mile překvapilo, že moji spolužáci nehodili po první části flintu do žita, a přiležitosti zeptat se využili. Mrzelo mě trochu, že celá beseda se točila jenom kolem zemědělství a ne EU obecně, ale přesto jsem byl zvědavý, na co se budou studenti ptát a co na to řeknou pánové europoslanci. Hned po prvním dotazu přišla studená sprcha! Mě totiž přišlo, že pan Fajmon po chvíli zavedl řeč úplně někam jinam, zručně fabuloval nacvičené fráze a na jádro otázky vůbec neodpověděl. Pan Kohlíček v sobě zase nezapřel svou politickou příslušnost a projevila se jeho – s prominutím – nadutost, tolik typická pro politiky z KSČM (omlouvám se všem příznivcům této strany). Ale nářky typu „Já, na rozdíl od svého kolegy, vím, jak se drží motyka.“ mě utvrdily v tom, že arogance (opět se omlouvám za tento obhroublý výraz) u některých politiků není ničím výjimečným.

Většina z nás do problematiky zemědělství v EU příliš nevidí, a tak jsme nemohli být rovnocennými oponenty v debatě nebo si alespoň udělat objektivní názor. S tím dotyční asi počítali, a tak si stále vedli svou. Pořádně jim tak zatopil až Ing. Pavel Hrdlička, místopředseda Agrární komory Středočeského kraje a spolumajitel Dobrovického cukrovaru, který se v této oblasti pohybuje a má tak obrovský přehled. Argumenty podal tak, abychom je pochopili i my, a pak udeřil sérií otázek. Pánové europoslanci vypadali dost zaskočeně, a ačkoliv se nepřestali špičkovat mezi sebou, občas se navzájem podpořili, aby z toho mohli vybruslit. Jistě se jim velmi ulevilo, když vypršel časový limit a beseda byla ukončena.

Je důležité mít přehled o věcech kolem nás, pro to jsem rád, že se mí vrstevníci o politiku zajímají. A kladně hodnotím i snahu Evropského parlamentu vyjít občanům vstříc a šířit povědomí o své činnosti. Já osobně patřím k lidem, kteří se snaží politiku vidět objektivně a nenadávat pořád. Rád bych věřil, že v Evropském parlamentu zasedají ti nejpovolanější, ale tenhle případ mě spíše přesvědčuje o opaku. A jestli pánové chtěli udělat účinnou antireklamu svým stranám, tak se jim to náramně povedlo, gratuluji!

František Kopřiva

BELGIE

Upozornění: Kdo zde chce nalézt podklady pro referát o Belgii, bude zklamán. Tyto informace mi byly sděleny v zakouřeném lokále Tyrolského Rakouska 2 Belgičany, kteří se mě dobrosrdečně ujali a chtěli mě naučit pít Schnapps (= malá sklenička plná nějakého silného alkoholu). Myslím, že již jen tento fakt by Vám měl říci, že nemáte čekat žádné světoborné informace.

Jak daleko byste řekli, že je Brusel od Tyrolských Alp? Dále, nebo blíže než je Praha vzdálená Bruselu? Po představení si mapy Evropy jsem skálopevně přesvědčena tvrdila, že z Prahy do Bruselu je to mnohem blíž. Částečně jsem měla pravdu. Z Alp do Belgie je to 950km, zatímco z Čech to je pouhých 900km. Rozdíl 50km. Zanedbatelné, že?

Dále mě překvapil fakt, že v Belgii funguje celkem 6 vlád a 6 parlamentů. Když se podívám, jaké neshody panují u nás v Čechách v jedné vládě a v jednom parlamentu, co teprve v 6? Ale podle informací od dvou Belgičanů jim to tam šlape dobře. Každá vláda a parlament je jednoho jinak mluvícího regionu a další, kteří je sdružují v jeden fungující stát, jsou nad nimi. A dokonce nás, Čechy, mají Belgičané za vzor! Po roce 2000 prý sílí snaha o úplné rozdělení Belgie a inspirovali se rozdělením Československa.

V Belgii se vyrábí výborná čokoláda a pralinky a dělá se tam skvělé pivo. To ví každý. Ale věděli jste, že těch piv se tam vaří přes 200? U nás se pivo pije, ale v Belgii se prý doslova degustuje. Od klasiky (Jupiler) přes pšeničná piva (Hoegaarden), až po ovocná (Krick). Statečně jsem hájila české pivovarnictví a po vzájemném slibu, že já vyzkouším belgická piva a oni česká, jsme se rozešli. Od té doby jsem ochutnala 2 belgická piva – Duvel a Belle-Vue Gueuze. A s klidným svědomím se přiznávám, že jestli někdy pojedu do Belgie, bude to leda výlet za degustací s Encyklopedií piva v podpaží.

Phillippe, Lenn a Linda Kubová

PÍ A JEHO ŽIVOT

Jelikož se film Pí a jeho život před nedávnem objevil v kinech a knižní verze je jednou z mých nejoblíbenějších knih, tak jsem se rozhodla Vás na tuto knihu a film upozornit. Pí a jeho život je román kanadského spisovatele Yanna Martela z roku 2001.

Hlavním hrdinou je Piscine „Pí“ Molitor Patel, indický chlapec z Pondicherry. Je to syn majitele zoologické zahrady, které se v Indii moc nedaří a tak se pan Patel rozhodne odstěhovat i s rodinou do Kanady. Pí se stává hinduistou, křesťanem i muslimem, neboť vidí Boha ve všech náboženstvích. Pí s rodinou i se zvířaty ze zoo se nalodí na loď Tsimtsum, která se však potopí. Jediný přeživší celé tragédie je právě Pí. Ocitne se na člunu s hyenou, orangutánkou, zraněnou zebrou a bengálským tygrem Richardem Parkerem. Přežije? To si budete muset přečíst knihu, nebo zhlédnout film.

Kniha je rozdělena do 3 částí a je psána krásným lehce čitelným jazykem. Ve filmu převážně celou dobu mluví pouze Pí, ale jeho angličtina má opravdu typický indický přízvuk, a proto bych doporučovala stáhnout v originálním znění s českými titulky.

Doufám, že jsem neprozradila příliš, ale navnadila Vás na přečtení nebo alespoň zhlédnutí díla Pí a jeho život.

Linda Kubová

Reportáž ze soudní síně

A je to tu. Stojím, spolu se svojí třídou, před budovou místního okresního soudu v Mladé Boleslavi. Viděla jsem již spoustu takových soudních budov a veškeré z nich byly mnohem slavnější než tato. Ale tentokrát to bude jiné. Ano, již se nedívám na budovu jako na zajímavou památku. Nejsem turista obdivující architekturu. Jsem dnes studentka, která bude mít tu čest, společně se svými spolužáky, sledovat opravdové soudní přelíčení. A dnes, když tam budeme, by měl dokonce padnout rozsudek.

Vcházíme tedy celí nedočkaví, vedeni paní profesorkou Mikuleckou, nesměle vpřed k „naší síni“. Chvíli čekáme na příchod pana soudce a obžalovaných, napjatí a téměř v tichosti. Každý si klade otázky typu: „Jak to bude probíhat?“ nebo „Odsoudí obžalované, či je zproští viny?“

Konečně vcházíme do síně a v tichosti usedáme. Náš případ je vloupání do rodinného domu. Jako první se ospravedlňuje obžalovaný A. Mluví tak přesvědčivě. Podává pro mě prozatím srozumitelné vysvětlení, ale ne natolik přesvědčivé, abych se rozhodla v jeho nevinu. Rozhodnu se totiž v tu chvíli, že si budu hrát na soudce a zkusím ten případ „rozlousknout taky!“ Obžalovaný A má sice celkem přijatelné vysvětlení, bohužel na místě loupeže se našly stopy jeho DNA. Nevypadá to pro něj tedy v tuto chvíli příliš příznivě.

Následuje výpověď obžalovaného B. Ten taky podává celkem přijatelné vysvětlení, kterým dokazuje, že ty věci, ze kterých je obviněn nespáchal. Navíc je to rodinný přítel oběti zločinu! Jak to tedy mohl udělat? Na místě činu se ovšem našly jeho otisky a to na takovém místě, kde se, podle obyvatel domu, obžalovaný nemohl vyskytnout. V tuto chvíli jsem téměř připravena jim věřit.

Na řadu přichází výpověď obyvatelky domu. A sakra! Ta taky zní velmi přesvědčivě. Popisuje, že krabice od džusu a plechovka od kávy, kde se vyskytovala DNA obžalovaného A, pochází z lednice jejich domu. Tak teď jsem na vážkách komu věřit.

Zdá se, že by se vše mohlo vyjasnit výpovědí posledního účastníka dnešního přelíčení, a sice nevlastního syna obyvatelky domu, který tam sice nežije, ale má od domu klíče. Syn odmítá vypovídat v přítomnosti obžalovaných, a tak zůstáváme jen my, soudce, státní zástupkyně, zapisovatelka a jeho nevlastní matka. Syn vypovídá taktéž velmi přesvědčivě! Jak to jenom všichni dělají? Já vůbec nevím komu věřit, a tak v tuto chvíli nevěřím nikomu z nich. Syn prý údajně poskytl lupičům klíče, aby se mohli vloupat do jejich domu. Prý z nich měl obavu. Ale proč tedy obžalovaný B říkal, že s ním měl vztah jako se svým vlastním synem? Teprve teď zjišťuji, jak je ve skutečnosti těžké dělat soudce a hledat

pravdu. V tuto chvíli si uvědomuji, že se vlastně nedozvím, jak to přesně bylo a trpělivě vyčkávám verdiktu soudce. Jsem na něj moc zvědavá.

A konečně je to tu. Soudce praví: „Všichni povstaňte!“ a začíná číst rozsudek. Jelikož se našla stopa DNA a otisky prstů, jsou oba obžalovaní odsouzeni. Obžalovaný A dostal ovšem podmíněný trest, jelikož se na něj nahlíží jako na doposud netrestaného. Bohužel obžalovaný B už byl několikrát potrestaný, a proto je jeho trest vyšší. Osmnáct měsíců vězení s ostrahou nepodmíněně. Emoce po přečtení rozsudku pracují. Obžalovaní nevěří a z očí se jim řinou slzy. Je mi jich trochu líto, ale v tuto chvíli souhlasím se soudcem. Stopy DNA a otisky prstů jsou jednoznačnými důkazy. Obžalovaný A okamžitě podává odvolání. Obžalovaný B je ve velkém šoku a nechává si čas na rozmyšlenou.

Po procesu se nám ještě náš soudce dlouhou chvíli věnuje a trpělivě odpovídá na naše dotazy. Je to zvláštní. Ještě před chvílí bych se ho i bála, jak byl nepřístupný, ale teď se změnil v naprosto optimisticky naladěného a usměvavého člověka. Během besedy se například dozvídáme, že se nebojí o svůj život z důvodů pomsty nebo že, jako většina obyvatel naší republiky, nesouhlasí s amnestií našeho bývalého prezidenta.

Abych to nějak shrnula. Hledat pravdu je převelice těžká věc, zvláště když umí být lidé tak zatraceně přesvědčiví. Naše exkurze byla velice zajímavá a velmi obdivuji a také velmi děkuji soudci panu Jiřímu Rajmovi. Práce, kterou dělá, není jednoduchá, alespoň podle mého uvážení.

Indráková Anna

Student našeho gymnázia (ehm... moje maličkost) se umístil na 3. místě v celorepublikové soutěži o nejlepší sci-fi povídku roku 2012. A vy, vážení čtenáři časopisu *Bakery*, máte možnost přečíst si exkluzivní ukázkou.

* * *

V tomhle světě se nedá žít. Země je zamořená, ekosystémy se hroučí. K čertu se mnou! Já nejsem důležitý. Ale nechci, aby se děti rodily do tohoto. Pokud se tedy vůbec narodí živé. Prej jsem nejlepší... nejlepší z jejich kandidátů. Ted' mám šanci to změnit!

Bláto se rozstříklo pět metrů na obě strany, když do něj vjela mohutná kola obrněného transportéru. Krátce nato zastavil před ocelovými vraty betonového bunkru. Zadní dveře se rozevřely a ven vyskočili dva muži v pláštěnkách s rouškou na obličejích a vojenskými vaky, zabalenými v igelitových pytlích, přes rameno. Hned, jak za sebou zabouchli, armádní vozidlo prudce vyrazilo zpět po polní cestě. Jeden z mužů zabouchal na vrata. Reproduktor vedle dveří třikrát cvakl.

„Major Vladimír Serebrjakov, identifikační číslo: 085532,“ zvolal muž, „vedu našeho hosta.“

Pancéřová vrata se pomalu otevřela, muži v pláštěnkách vešli dovnitř. Dveře s kovovým zaduněním dosedly zpět na místo. Před nimi stál chlapík v uniformě, pokynul jim, aby ho následovali a odvedl je k dalším dveřím. Vlastně to byl válcovitý výtah s olověnými stěnami. Otočil se tak, aby příchozí mohli vstoupit vyříznutou částí dovnitř, a pak se stočil zpět. Jeli asi půl minuty směrem dolů.

Vystoupili do úzké chodby, voják, který je byl přivítat, pokračoval dál, oba příchozí zůstali stát. Ze stropních rozprašovačů se spustila hustá mlha – relativně účinný roztok redukující záření zachycené na oblečení. V další místnůstce odložili pláštěnky, roušky a kryty na vaky.

A konečně skrze další olověné dveře do velké kruhové místnosti. Po obvodě seděly u počítačů dvě desítky lidí, uprostřed na vyvýšeném stupni seděli další čtyři. Ve vedlejším sále se nacházela jídelna, odkud se dostali další úzkou chodbou do malé, provizorní kanceláře, původně pravděpodobně skladu munice. V křesle seděl vysoce postavený armádní důstojník.

„Vojín Anatolij Grigorjev se hlásí do služby, pane!“ ohlásil se ukázkově voják a energicky zasalutoval.

Plukovník Berojev pozvedl zrak a přešel mladého muže pohledem. „Uberte, Grigorjeve. Sám jste se přihlásil. No... přijal naši žádost. Chci, abyste věděl, že vás nikdo do ničeho nenutí. Je to ilegální, takže když se něco zvrtně, čeká nás všechny popravčí četa. A když se to povede, už se nevrátíte. Jste si toho vědom, synu?“

„Ano, pane,“ přikývl Anatolij a ubral na hlase.

„Tak mu ukažte tu naši bandasku,“ koutky plukovníkových úst se mírně nadzvedly.

Serebrjakov zavedl mladého vojáka přes půltucet dalších místností do jedné opravdu velké. Většinu jejího prostoru zabírala železná kupole. Ze dvou stran vyčnívaly dva menší výklenky. Od zdi bunkru k vrcholku bány vedly dvě trojice žlutých trubek. Kruhový průlez, podobný těm v ponorkách, byl otevřený.

„Ještě probíhají různé úpravy,“ vysvětlil major, když si všiml tázavého výrazu v Anatolého tváři.

Vojín tomu kusu plechu nerozuměl, tak se raději moc nevyptával. Jediné, co věděl, bylo to, že před pár lety přišli Stephen Hawking a Brian Greene s teorií cestování v čase. A k úžasu všech jim to ostatní vědci potvrdili. Od té doby se teoretičtí fyzikové nezabývali prakticky ničím jiným. Když dali hlavy dohromady (ale prý použili i starší rovnice, třeba Higgsovy a Feynmanovy), navrhli dokonce teoretický způsob, jak v čase cestovat.

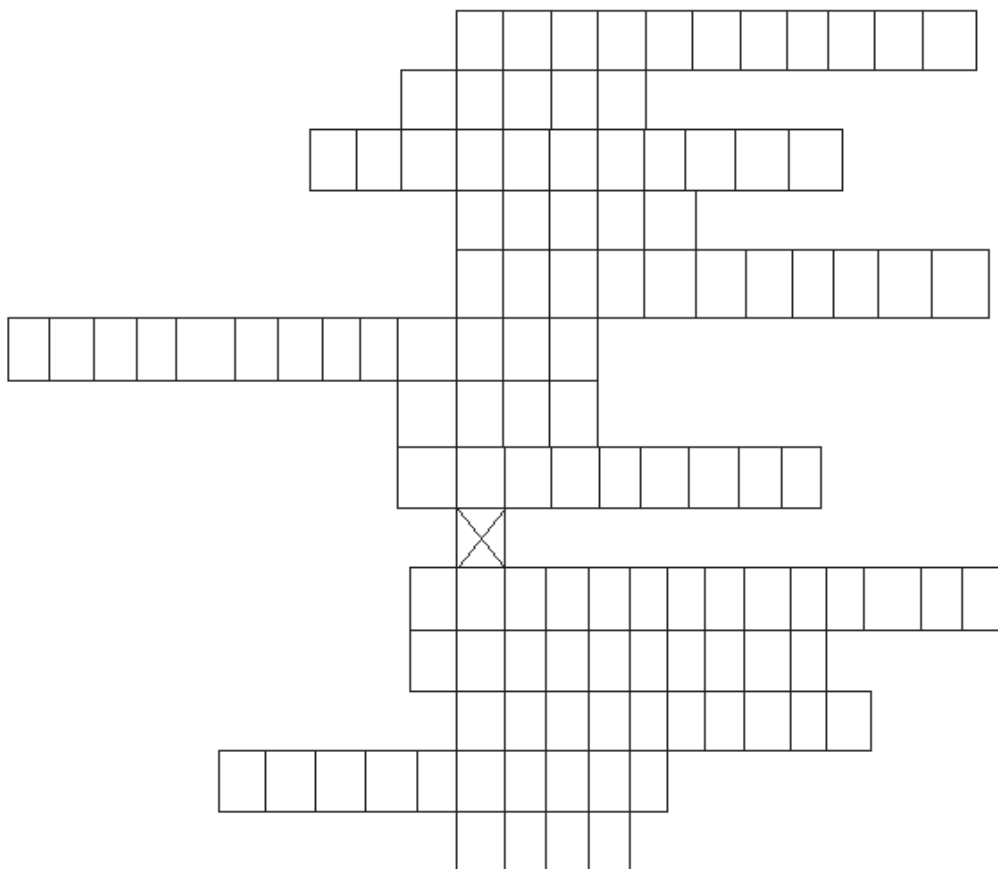
Samozřejmě byly jakékoliv experimenty striktně zakázány. Těm zatraceným rovnicím rozumí pár lidí na světě, přesto se někteří z nich rozhodli nezůstat jen u výpočtů a spolu s dalšími nadšenci se pustili do práce. Někteří z těch nadšenců jsou lidé s dobrými kontakty, takže obstarali takřka vše potřebné. Jednoduše – začali v utajení konstruovat nefalšovaný stroj času.

* * *

Pokud byste si chtěli povídku *Dvě slova* přečíst celou, můžete tak učinit na mém blogu www.pisalek-sheppard.blog.cz

František Kopřiva

KŘÍŽOVKA

1. PRVNÍ ČESKÝ PREZIDENT
2. VÝZNAMNÉ ZAPADOČESKÉ MĚSTO, V POSLEDNÍ DOBĚ ZNÁMÉ DÍKY ÚSPĚŠNÉMU FOTBALOVÉMU KLUBU, KTERÝ HRAJE EVROPSKOU LIGU
3. UMĚLECKÝ SMĚR 18.-19. STOLETÍ, KLADE DŮRAZ NA CIT, DUŠI, VZNIKL JAKO REAKCE NA KLASICISMUS
4. HLAVNÍ MĚSTO SPOJENÝCH ARABSKÝCH EMIRÁTŮ
5. BÝVALÝ ČESKOSLOVENSKÝ DISKAŘ, STŘÍBRNÝ MEDAILISTA Z OH 1980 V MOSKVĚ, SLOVENSKÝ RODÁK S MAĎARSKÝMI PŘEDKY
6. NÁZEV EPICKÉHO DÍLA KAROLÍNY SVĚTLÉ, 1. DÍLO Z ŘADY JEŠTĚDSKÝCH ROMÁNŮ
7. FYZIKÁLNÍ VELIČINA, ZNAČKA F, JEDNOTKA NEWTON
8. ZVÍŘE Z ČELEDI LASICOVITÍ, VLÉTĚ HNĚDÉ BARVY, V ZIMĚ BÍLÉ
9. OPERA BEDŘICHA SMETANY, KTERÁ MĚLA PREMIÉRU 30.5.1866 V PROZATIMNÍM DIVADLE
10. TRVALE ZAMRZLÁ PŮDA
11. V ŘECKÉ MYTOLOGII BESTIE S LIDKÝM TĚLEM A BÝČÍ HLAVOU
12. BRITSKÝ ZPĚVÁK, ČLEN SKUPINY THE BEATLES, MANŽEL YOKO ONO
13. VÝZNAMNÁ TĚLNÍ TEKUTINA

TAJENKA:

JAK JE S TOUTO VÝZNAMNOU OSOBNOSTÍ SPOJEN DATUM 2.3. 1978?